

Лодид від краю лемки Серафим
У тило змівся повгазний угору,
Зааривши вид краєм сіяночю своїм.
Равил ставля посеред простору
Женате стови мовильний... Горна мгла
Фурелітіна н' мисла під Зорето Свяду,
Що лемки н' буде праміжня лана
Женат правуцу і цілюцу воду.
Уа зірку медкума з нехавістю Радиль,
Будітіі руки здійняма з кризобото:

"Гори, прокинься зірко! Уа сто мовб
Марії н' синові освітлї пуїт совохо,
Маріє, радуйся! Твоя син, твоя мовб,
Скивний, у захасті, та арнаде та подима,
Докремне згине так твоя дубина,
Ма сі мої мацадка. Кров за кров!"

У' зникла Гиб в підземному шемі,
А крик лунав ще дово в кваріли полі
У ^{лука до Марії} ~~неваружного лунаго дочерів~~
~~до тавої вигналиці Марії~~

У син її кризб сон змєначюма задреліт.
А маї здійняма свїт почмад ровний мрії
До зірки, та зоря впе ледве армєнїма —
Уа свіді заграва мої кровото гердонїма.

Прокляття Радзи.

(Апокриф.)

"Губно крив в Радзі, велика
мил і сварен, Радзи не має
по ділах своїх і не хоче пофіку
до їх не має."

(Ев. Матв. II, 18.)

I

Зодвалося нове світо в світі,

У Вірмені в Гудому селі,

І гасіфілася у Гемному Дракці.

Нова Зора, щоб і старі і малі,

Дорогу знала до свого месії,

Малого сина вбогої Марії.

Линила усі покони йому віддає,

Вони, царі і вбогі настрели,

Вішанася обрана Богом маї,

Сповідлася материнської ради,

Своїй гордої, що кожна маїла,

А на руках свої дитя брала,

То кожна маї дитя її месія,

~~Куди Гала Гала~~

Давно сподівана і справлена надія.

О, матері! часливі грає ви,
Коли про вашу свободу думав
Ще дварої ні царі, ні мудрий воля
Коли нова зоря очей не вобує сини
Щоді не треба подати розпону
У іти на безвісті у далекий край,
Щод ратує від якої природи
Свого думав, свій єдиний рай,
Тоді як народ сина ратувала,
Свій скарб єдиний, скарб своїм світом
Що сила земная на ^{страху} ~~суду~~ рокований
Закароти власні волю новий.

Вночі збралася жила родина
У поданася в пустиню крадокома,
В пустиню ід зоря праведна сама
Оберегала її сторожа ангела.

Безлюдний шлюх ніскови білім
По нуд вогняні ішли задмаселі,
самі,

Як криї крапа ангелів летіла,
А вимокор був снований у Рівні.

^{Шука місяць прод в}
~~А фан, а фан, у рідній~~ Полестрані,

Тоді ласкоти кров, як на весні вода,

Тоді падає думав до думав,

Як з дерева роса тремтіння слава.

Скризь голосний, митар і крах великий,
Радомиди Іудей поїдилася,
В Меори Темному озвався командант
І давня Раїм із гроба підвелася,
По дірці срачених вона радає,
Марою білого до Брунн припадає,
Прокляття, скарги, мов попері дим,
Знялися до неба. Вруб їй Елосім
І косманця свого послав він до Раїлі.
Із неба злинув Серафія зорено,
Унаметом засвідчи крила білі,
Як пофіматори схилялися він над нею.

Серафія:

Встануся, бідна маю, не радаю!
Увечай тобі аяк так надія,
Як та зоря нова. Раїм, гадай;
В Египту мал вам пруйти мессія"
Раїю, Раїм, Ізраїл орабе,
Мессія дасть йому коффи шобе!

Раїм:

Раїфу кажем ти? мени раїфу?

О, Серафим! у вас на небесах
Не плачуть матери, ~~не~~ не взирають дити
Вам невідомий смерті страх,
Мессія! що йому до камої недолі?
Вони нам землі, безсмертний Божий син,
Мої сини в понурому Месіі,
Не верне́ться вже згідри ні одна,
Хіть іх згідри вухомити не море,
Варкний, солодкий сон камиг на груді іх.
Аше', страшний Аше'! Галмний Еноіг!
Адомай - Шадаі, грізний Боже!
До тебе я за поастрою вдалась,
Тюбді я, тісєв одраєма, мольнась!
Хіть не море мітера згидити
Твоїя одвічна містна установа,
Тотурнадучаїт колите заведє гадра ¹ ~~моу~~
Аромарузо Бєзвонно людскому кров,
Дубась, тєпер іі промиго ціле море
Дид того, щоб кубивм зостаєсь,
~~За неї мучаїт згидити одан!~~
За кров дібєй моїх, за материнє ^{горе}
Нехай затлаїт сєй, Марії син!
Во коли ні, то в дєвє страшноє суду
Уа Чосаєраговіи долини стєну я,
У' перед зворичєм мерзів волати буду:
Себе суди, неправий судія!